

Fotoğraf Filmlerinin Öyküsü

Çoğumuz fotoğraf çektirmeyi ya da çekmeyi severiz. Belki de küçücük bir makinenin ve içine koyduğumuz filmin gerçekleştirdiği kocaman bir sihrin çekiciliğidir bizi etkileyen. Gözümüzle görebildiğimiz bir görüntüyü filminden alarak kağıt üzerine aktarıp elimizde tutabilmek, saklayabilmek, başkalarına gösterebilmek, sevdiklerimizle paylaşabilmek sihir değil de nedir? Elbette, ne fotoğraf makinesi ne de filmlerinde sihir var. Bunu anlamak için fotoğrafın geçmişine yapacağımız küçük bir yolculuk yeterli olabilir.

Görüntü elde edilmesine ilişkin ilk bilgiler Aristo'ya kadar uzanır. Aristo, Güneş tutulmasını, sık ağaçlıklı bir bölgede yaprakların arasından süzülen ışığın yerde oluşturduğu görüntüden izlemiştir. Fotoğraf makinesinin en ilkel hali olan "karanlık kutu" tanımına 10. yüzyılda yazılmış Arap yazılarında rastlanmıştır (karanlık kutu, bugünkü kameraların ilk halidir. Bu kutuda ışık minicik bir delikten içeri girer ve görüntüyü oluşturur). 13. yüzyılda Roger Bacon, "camera obscura" adını verdiği karanlık kutuyu ayrıntılı olarak tanımlamıştır. 18. yüzyıla gelindiğinde "camera obscura", artık küçük ve taşınabilir bir fotoğraf makinesi haline dönüştürülmüştür.

O dönemdeki ilk fotoğraf makineleriyle görüntü elde edilebiliyordu; ama bu görüntüler kalıcı hale getirilemiyordu. Görüntüler günümüzde olduğu gibi kağıt ya da başka bir malzeme üzerine aktarılmadığından, güneşin batmasıyla görüntü de yok olup gidiyordu. O yıllarda görüntünün kalıcı olmasını sağlayacak olan kimya henüz bilinmiyordu. Bu konudaki çalışmalar daha sonraki yıllarda başlamış ve yavaş ilerlemişti. Epeyce bir değişime uğradıktan sonra, gelecekte "film" olarak adlandırılacak malzemeyle ilgili çalışmalar 1600'lerin başında İtalya'da başladı. Bazı ülkelerde bu konuda denemeler yapıldı. Fransa da bunlardan biriydi.

Fransız Joseph Niepce 10 yıllık bir çalışmanın ardından, takvimler 1827 yılını gösterirken, ilk kalıcı görüntüyü yakalamayı başardı. Niepce, bunu fotoğraf

makinesinin içine koyduğu "bitumen" denilen kimyasal bir maddeyle kaplı metal tabaka sayesinde sağladı. Bu çekim yaklaşık sekiz saat sürmüştü.

Niepce'in çektiği ilk fotoğraf

Niepce'in ölümünden sonra, bir başka Fransız, Louis Daguerre, 1839'da kendi adıyla anılacak bir buluş yaptı. Bu buluş, fotoğraf makinesinin içine

yerleştirilebilen, ışığa duyarlı hale getirilmiş metal tabakalardan oluşuyordu. Bunlar sayesinde fotoğraf çekim süresi 8 saatten 3 dakikaya düşmüştü.

İngiltere'de de William Talbot benzer denemeler yapmaktaydı ve "calotype" adını verdiği yöntemi buldu. Bu yöntemle, metal tabakalar yerine, kağıt üzerinde ışık gören yerlerin siyah, ışık görmeyen yerlerinse beyaz gözüktüğü negatif görüntünün elde edilmesi sağlanıyordu.

Bir portre ressamı ve fotoğrafçısı olan, telgrafın mucidi Samuel F. B. Morse fotoğrafı Amerika'ya taşıdı. 19. yüzyılın sonlarına doğru George Eastman, arka arkaya çok sayıda görüntü üretilmesini sağlayan filmi

